

Stefan Wesołowski

Dolice, woj. szczecińskie. Stanowisko 20

Informator Archeologiczny : badania 10, 187-188

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

DOBROMIERZ
woj. wałbrzyskie

Uniwersytet Wrocławski
Katedra Archeologii

Badania prowadzili dr Barbara Czerska, doc.dr
hab. Józef Kaźmierczyk. Finansował "Hydroprojekt"
Oddział we Wrocławiu. Pierwszy sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne /IX w./.

Grodzisko należy do nielicznej na ziemiach polskich grupy obiektów obronnych z kamienną oblicówką. Większość z nich /8/ grupuje się na Dolnym Śląsku, w południowej strefie domniemanego pogranicza plemiennego Słężan. Prawdopodobnie wszystkie wzniesiono w IX wieku. Gród w Dobromierzu założony został na planie owalu o wymiarach 47 x 34 m. Powierzchnia jego majdanu wynosi 450-500 m². Otaczał go wał drewniano-ziemny z kamienną oblicówką. Zachowana wysokość oblicówki wynosi 1,3 m, grubość do 1,2 m, szerokość wału u podstawy nie przekracza 5 m. Kamienia w oblicówce kładzione były na zaprawie z gliny. Przy pomocy drewnianych kotw oblicówkę powiązano z wałem. Na niektórych odcinkach stopę oblicówki od strony zewnętrznej wzmocniono łąwą. Przy zakręcie wału z północy na południe odsłonięto bramę /wieżę ?/ o konstrukcji drewnianej. Długość bramy wynosi ponad 6 m. Wejście z niej do grodu znajdowało się co najmniej 1,5 m ponad poziomem użytkowym i dlatego mogło służyć jedynie dla pieszych. Wjazd do grodu znajdował się w innym miejscu, jeśli założymy, że wjeżdżały do niego wozy. Wzdłuż ciągu oblicówki przy jego zewnętrznym licu ciągnął się rów, gdzie składano gromadzące się na majdanie śmieci.

Badania będą kontynuowane.

DOLICE
woj. szczecińskie
Stanowisko 20

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej Zakład
Archeologii Nadodrza

Badania prowadził mgr Stefan Wesołowski. Finansował IHKM PAN. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kurhanowe z okresu wczesnego średniowiecza /IX-X w./ grób megalityczny, ślady osadnictwa kultury łużyckiej.

Badania w kompleksie leśnym w rejonie Dolic, gdzie stwierdzono obszar o dużej koncentracji cmentarzysk kurhanowych - stanowią kontynuację wykopalisk i prac weryfikacyjno-powierzchniowych Zakładu

w dorzeczu Płoni.

Do badań wytypowano dwa cmentarzyska /stanowisko 20 i 30/, dotychczas nierozpoznane.

Stanowisko 20 - położone jest na lekkim wyniesieniu, na lewym brzegu Małej Iny, 300 m na północ od leśniczówki w Komorowie. Rozkopano dwa kurhany nr 1 i nr 2, na nowo je zrekonstruowano. Na kurhanie trzecim rozpoczęto eksplorację płaszcza nasypu. Konstrukcja mogił składa się z lekko kopulastego nasypu ziemnego, obwarowanego kamieniami ułożonymi w rzucie poziomym w kształcie prostokąta, nie-regularnego koła lub owalu. Stratygrafia kurhanów układu się w trzech zasadniczych poziomach: jądro nasypu /warstwa III/ płaszcza zewnętrznego /warstwa II/, i humusu współczesnego /warstwa I/. Inwentarz zabytków składał się z fragmentów naczyń wczesnośredniowiecznych, neolitycznych i z okresu kultury łużyckiej. Ceramika wczesnośredniowieczna związana była z płaszczem nasypu i zasadniczym jądrem. Natomiast ułamki naczyń z okresów starszych znajdowano także w pierwotnym humusie i calcu.

Przebadane kurhany roboczo datuje się na IX-X wiek. Reprezentują one typ obrządku ciałopalnego, w którym przepalone drobne kości ludzkie występują w postaci rozproszonej i są jedyną formą pochówku, przy braku jednocześnie intensywnych śladów spalenizny czy też jam grobowych.

Badania będą kontynuowane.

DOŁUBOWO, gm. Dziadkowice
woj. białostockie
Stanowisko 1 "Kamionka"

Państwowe Muzeum Archeologiczne w Warszawie

Badania prowadziła mgr Ludgarda Długopolska. Finansowało PMA w Warszawie. Trzeci sezon badań. Cmentarzysko z grobami w obudowie kamiennej z XII-XIII wieku.

Badaniami objęto wschodnią część cmentarzyska przylegającą do pola uprawnego oraz skrawek południowy. Ogółem przebadano około 25 m².

Na przebadanym terenie odkryto 18 grobów, które w większości, podobnie jak w latach poprzednich, były mniej lub bardziej zniszczone wybieraniem kamieni bruku i obudów. Kości szkieletów nie zachowały się, lecz z układu zabytków należy przypuszczać, że zmarłych chowano głowami na zachód. Groby usytuowane były po osi wschód-zachód z